

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jan Schneeweise v právní věci

žalobce: **Q4 Automotive s.r.o.**, IČO: 283 846 52
se sídlem Český Brod, náměstí Husovo 82
zastoupený JUDr. Tomášem Pelikánem, advokátem
se sídlem Praha 4, Modřany, Na Havránce 1508/14

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z dne 19. 4. 2023 č.j. MPSV-2023/74377-422/1

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky, generální ředitelství (dále jen „úřad práce“) ze dne 9. 3. 2023 č.j. UPCR-2023/20030/4 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Úřad práce prvostupňovým rozhodnutím odňal žalobci podle § 63 odst. 2 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) povolení ke zprostředkování zaměstnání (dále též „povolení“) udělené rozhodnutím Úřadu práce ze dne 30. 5. 2019 č.j. UPCR-2019/10556/12, a to z důvodu opakovaného nesplnění oznamovací povinnosti podle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti za roky 2021 a 2022.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že úřad práce postupoval správně, pokud předmětné povolení žalobci odejmul. Uvedl, že bylo bez pochybností prokázáno, že žalobce porušil zákon o zaměstnanosti, jestliže neposkytl za rok 2021 statistické údaje úřadu práce do 31. 1. 2022 a za rok 2022 do 31. 1. 2023. Poznamenal rovněž, že nemá povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.
3. Žalovaný neakceptoval námitku ohledně omezení během koronaviru a s tím související poukaz žalobce na stanovisko Ministerstva vnitra k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době trvání nouzového stavu (dále jen „stanovisko Ministerstva vnitra“). Zdůraznil, že žalobce opakovaně nesplnil oznamovací povinnost sdělit požadované údaje za rok 2022 do 31. 1. 2023. Rok 2022 přitom již nebyl rokem, ve kterém by platila omezení pro podnikatelské aktivity, a proto je námitka ohledně prominutí zmeškání lhůty ke statistickému hlášení nepřihodná. Ačkoli důsledky omezení mohly mít v ekonomické situaci subjektů projevy i po skončení pandemie, nelze touto pandemií a omezeními, která s ní souvisejí, omlouvat nesplnění zákonem uložené povinnosti. Takový výklad by byl v rozporu se smyslem a účelem zákona a jím uložené povinnosti, neboť by v důsledku nesplnění oznamovací povinnosti agenturou práce správní orgán nedisponoval přehledem o její činnosti. Tyto informace jsou pro správní orgán důležité a slouží k vyhodnocování situace na trhu práce a k analýzám v oblasti zaměstnanosti.
4. K námitce týkající se vydání rozhodnutí před uplynutím lhůty 10 dnů od doručení oznámení o zahájení řízení a výzvy k vyjádření se k podkladům rozhodnutí (dále též „výzva ze dne 2. 3. 2023“) žalovaný uvedl, že se v případě žalobce nejednalo o zkrácení jeho práv. Prvoinstanční rozhodnutí není nezákonné, neboť i přestože bylo vydáno „předčasně“ před uplynutím lhůty k vyjádření, je ze spisové dokumentace zřejmé, že žalobce svých práv využil a k zahájenému správnímu řízení se obsáhle vyjádřil. Procesní práva žalobce tak nebyla zkrácena. Procesní vada, kterou žalovaný nepřehlédl, v daném případě nezpůsobuje nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí, neboť to je věcně správné a je v souladu se zákonem o zaměstnanosti. Žalovaný k tomu dále podotknul, že zprostředkování zaměstnání je primárně úkolem státu a jeho orgánů. V případě odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání tak dochází k výkonu dohledového opatření, kdy je odejmuto povolení k činnosti, kterou jinak zásadně vykonává jen stát, kterou však stát umožnil provozovat za účelem zisku i několika stovkám soukromých agentur práce. Právě omezenost pořádkových či sankčních opatření jen na určitý úzký okruh osob je v judikatuře ESLP významným signálem, že o trest ani trestní obvinění nejde.
5. Žalobce v žalobě uvedl, že byl dosud úspěšnou a pro průmysl v ČR prospěšnou společností s velmi sofistikovaným předmětem činnosti. Jím poskytované služby představují specifické know-how. Žalobce hromadně nehledá zaměstnavatelům zaměstnance či nehledá zájemcům o práci vhodného zaměstnavatele. Naopak trvale zprostředkovává zaměstnání prakticky stálému úzkému okruhu specialistů, a to především pro výrobce v Německu. Napadené rozhodnutí i prvoinstanční rozhodnutí dle přesvědčení žalobce trpí zásadními vadami, a to zejména právními, resp. procesními, a proto jsou nezákonná.

6. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že k vydání prvoinstančního rozhodnutí došlo prakticky kvůli písařské chybě v označení přehledu za rok 2021, která se stala při jeho odeslání žalobcem, když tento přehled byl zaregistrován jako druhé zaslání přehledu za rok 2020. Žalovaný tuto odvolací argumentaci žalobce odmítl, přestože neexistuje důvod, proč by žalobce zasílal přehled za rok 2020 podruhé, jestliže za tento rok byl podán včas a správně. Skutečnost, že se jednalo fakticky o přehled za rok 2021, potvrzuje i datum u podpisu za žalobce.
7. Ve druhém žalobním bodě žalobce uvedl, že žalovaný odmítl jeho argument, že zaslání přehledu za rok 2021 by vzhledem k omezením během koronavirové pandemie nemělo být hodnoceno jako pozdní s ohledem na stanovisko Ministerstva vnitra. Žalobce namítl, že související argumentace žalovaného se však týká zaslání přehledu za rok 2022 s termínem do konce ledna 2023, nikoli přehledu za rok 2021, ke kterému se vztahovala odvolací námitka žalobce. Žalovaný se tedy s touto odvolací námitkou nevypořádal.
8. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť úřad práce vydal prvoinstanční rozhodnutí ještě před uplynutím lhůty 10 dnů, kterou žalobci stanovil k seznámení se s podklady a k vyjádření před vydáním rozhodnutí. Ačkoli žalobce nevyužil v uvedené lhůtě svého práva seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí, úřad práce porušil právo žalobce vyjádřit své stanovisko k podkladům rozhodnutí. Žalovaný měl k této skutečnosti přihlédnout a prvoinstanční rozhodnutí zrušit. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně č.j. 30 Ca 113/2006-42, nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 58/2000 a rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 7 A 130/2002-28 a 7 A 112/2002-36.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl. Ve vyjádření k žalobě předeslal, že ačkoliv soudní řízení není pokračováním řízení správního, žalobce přesto opakuje námitky, se kterými se správní orgány vypořádaly. K první žalobní námitce konstatoval, že žalobce nesplnil oznamovací povinnost podle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Přehledy o činnosti za rok 2021 a 2022 byly žalobcem úřadu práce doručeny dne 2. 3. 2023, tedy až po zahájení řízení z moci úřední ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Žalovaný výslovně neodmítl argument žalobce, že neexistoval důvod, aby zasílal přehled o činnosti za rok 2020 opakovaně. V napadeném rozhodnutí však uvedl, že žalobce neposkytl za rok 2021 statistické údaje úřadu práce do 31. 1. 2022 a za rok 2022 do 31. 1. 2023, což bylo prokázáno. V posuzované věci tak bylo rozhodující, že i v případě doručení přehledu o činnosti za rok 2021 až dne 22. 9. 2022 nelze uvedené chápat jako splnění oznamovací povinnosti dle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.
10. Ke druhé žalobní námitce žalovaný podotkl, že statistické údaje o činnosti za rok 2021 byl žalobce povinen sdělit úřadu práce do 31. 1. 2022, tj. v době, kdy netrval nouzový stav, který byl ukončen 25. 12. 2021. Žalobce měl na splnění předmětné oznamovací činnosti dostatečně dlouhou dobu a nic mu nebránilo v zaslání přehledu o své činnosti prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, datové zprávy či vložení na portál MPSV. Plnění oznamovací povinnosti nebylo spjato se žádným správním řízením, kdy by bylo možné namítat, že z důvodu koronavirové pandemie, případně nouzového stavu, bylo žalobci znemožněno učinit konkrétní procesní úkon. Prominutí zmeškání úkonu, resp. lhůty tak v daném případě nelze žádat, a to vzhledem k tomu, že časové určení splnění oznamovací

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

povinnosti není lhůtou pro její splnění, nýbrž součástí této povinnosti. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2018 č.j. 8 Ad 15/2015-41.

11. Ke třetí žalobní námitce žalovaný uvedl, že úřad práce měl dostatečné podklady, které mu umožnily ve věci rozhodnout, proto zcela v souladu s § 46 odst. 3 správního řádu vyzval žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a zároveň ukončil dokazování. Přestože bylo prvoinstanční rozhodnutí vydáno „předčasně“ před uplynutím lhůty k vyjádření, je ze spisové dokumentace zřejmé, že žalobce svých práv využil a k zahájenému správnímu řízení se obsáhle vyjádřil. Jeho procesní práva tedy nebyla zkrácena, neboť byl seznámen s předmětem řízení a jeho obsahem a k předmětu řízení také vyjádřil své stanovisko. Procesní vada, kterou žalovaný nepřehlédl, nezpůsobuje nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí, neboť se jedná o věcně správné rozhodnutí vydané v souladu se zákonem o zaměstnanosti. Zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání s tím, aby úřad práce žalobce opakovaně poučil o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, poskytl mu k tomu dostatečnou lhůtu, informoval ho o ukončení dokazování a poté vydal nové rozhodnutí ve věci, by nemělo vliv na výrok daného rozhodnutí, resp. závěry úřadu práce a bylo by proti zásadám procesní ekonomie, neboť ani v odvolání a dokonce ani v žalobě nejsou uvedeny žádné skutečnosti, které by měly na jiné posouzení vliv. Žalovaný dodal, že správní orgán neměl jinou možnost než postupovat podle § 63 odst. 2 písm. e) zákona o zaměstnanosti, neboť nemá žádný prostor pro správní uvážení. Pokud by nebylo žalobci povolení ke zprostředkování zaměstnání odejmuto, představovalo by to porušení zásady, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
12. V podání ze dne 9. 9. 2024 žalobce uvedl, že byl seznámen s rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj ze dne 12. 12. 2023 č.j. 27270/4.30/23-4 (dále též „rozhodnutí inspektorátu ze dne 12. 12. 2023“), které se rovněž týká opakovaného nesplnění oznamovací povinnosti podle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Za významné považuje žalobce to, že rozhodnutím inspektorátu ze dne 12. 12. 2023 byl obviněnému uložen správní trest ve formě peněžité pokuty, zatímco prvoinstančním rozhodnutím v této věci bylo žalobci odejmuto povolení ke zprostředkování zaměstnání. Podle žalobce je pokuta nejčastěji ukládaný trest v oblasti trestního práva správního. Žalobce připomenul zásadu legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu a zásadu rovnosti podle § 7 odst. 1 správního řádu a uzavřel, že žalovaný nepostupoval v souladu s těmito zásadami.
13. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 24. 9. 2024, žalobce prostřednictvím svého právního zástupce zopakoval žalobní argumentaci obsaženou v žalobě a v podání ze dne 9. 9. 2024. Vyzdvihl specifický charakter své činnosti a zdůraznil, že došlo k pouhé administrativní chybě v souvislosti se zasláním přehledu za rok 2021. Žalovaný s odkazem na své vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí setrval na svém dosavadním procesním stanovisku.
14. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

16. Podle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 30. 6. 2023 *agentury práce pro statistické účely sdělují do 31. ledna běžného roku generálnímu ředitelství Úřadu práce zejména tyto údaje za předchozí kalendářní rok*
- a) počet volných míst, na která bylo požadováno zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. a),*
  - b) počet jimi umístěných fyzických osob, z toho počet uchazečů o zaměstnání umístěných na základě dohody s Úřadem práce podle § 119a,*
  - c) počet jejich zaměstnanců, kteří byli dočasně přiděleni k výkonu práce u uživatele, přičemž se uvede zvlášť počet občanů České republiky, počet občanů Evropské unie, počet občanů ostatních členských států Evropského hospodářského prostoru a Švýcarska a počet ostatních cizinců podle státní příslušnosti.*
17. Podle § 62 odst. 2 písm. e) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 30. 6. 2023 *Generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právnická osoba nebo fyzická osoba opakovaně nesplní oznamovací povinnost uloženou v § 59.*
18. Podle § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
19. Podle § 41 odst. 2 správního řádu *požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.*
20. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že se při zasílání přehledu za rok 2021 dopustil písařské chyby a omylem tento přehled označil rokem 2020 namísto správného označení, že se jedná o přehled činnosti za rok 2021. Dle žalobce měla být tato skutečnost zřejmá z toho, že přehled za rok 2020 správnímu orgánu předložil včas, a nebyl tak důvod, aby tento přehled zasílal znovu. Soud k této námitce uvádí, že žalobce opomíjí zcela zásadní skutečnost, a sice to, že uvedený přehled byl správnímu orgánu doručen prostřednictvím datové schránky žalobce dne 22. 9. 2022. Tuto skutečnost ostatně uvedl sám žalobce v podání ze dne 2. 3. 2023, jímž se vyjádřil k podkladům rozhodnutí ze dne 2. 3. 2023 (dále též „vyjádření k podkladům rozhodnutí“). Žalobce ani v průběhu správního řízení ničím nezpochybil, resp. ani netvrdil, že přehled obsahující písařskou chybu byl generálnímu ředitelství Úřadu práce předložen včas, tj. nejpozději k datu vyplývajícímu z ustanovení § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí konstatoval (na straně 3), že žalobce porušil zákon o zaměstnanosti, neboť za rok 2021 neposkytl úřadu práce statistické údaje do 31. 1. 2022 a za rok 2022 do 31. 1. 2023. Přestože se žalovaný totožnou odvolací námitkou žalobce výslovně nezabýval, je z napadeného rozhodnutí zřejmý závěr, že žalobce nepodal přehled za rok 2021 v zákonem stanoveném termínu. Žalovaný tak *implicite* vyhodnotil předestřenou argumentaci jako nedůvodnou, neboť z logiky věci nemůže být pro věc relevantní případná písařská chyba, jestliže dotýčný (chybně označený) přehled byl správnímu orgánu doručen až po datu, který zákonodárce pro splnění této povinnosti stanovil. V tomto ohledu je přílehlavý i odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č.j. 7 As 126/2013-19, neboť není povinností

správních orgánů reagovat na každý dílčí argument uvedený účastníkem řízení v odvolání. Žalobce přitom ani v žalobě neosvětlil, jak by za těchto skutkově nesporných okolností měla uváděná písařská chyba vést k vydání nezákonného prvoinstančního, resp. napadeného rozhodnutí. Lapidárně řečeno, i pokud by žalovaný přisvědčil žalobci, že přehled doručený generálnímu ředitelství Úřadu práce v roce 2022 se netýkal roku 2020, nýbrž se vztahoval k období roku 2021, nic by to nemohlo změnit na skutečnosti, že tento přehled, stejně jako přehled za následující kalendářní rok 2022, nebyly ve smyslu § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti předloženy do 31. 1. běžného roku. Námitka uplatněná pod prvním žalobním bodem proto důvodná není.

21. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jeho odvolací argumentací týkající se pozdního zaslání přehledu za rok 2021 z důvodu omezení, která platila během koronavirové pandemie. Žalobci lze dát částečně za pravdu, že žalovaný se v souvislosti s touto odvolací námitkou zaměřil na rok 2022 a nikoli na rok 2021 a konstatoval, že v roce 2022 již omezení podnikatelských aktivit neplatilo. Zároveň však zdůraznil, že nesplnění zákonem uložené povinnosti nelze omlouvat pandemií a omezeními s ní souvisejícími, neboť správní orgán by neměl k dispozici důležité informace pro vyhodnocování situace na trhu práce a provádění analýz v oblasti zaměstnanosti. Ačkoli by vypořádání této odvolací námitky mohlo být dle názoru soudu preciznější, nejedná se o vadu, která by měla za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost dotčené části odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud totiž se žalovaným souhlasí v tom, že zákonem uložená předmětná povinnost nemůže být (vůbec) prominena. Soud se rovněž ztotožňuje s upřesňující argumentací, kterou k této otázce uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, a sice že časové určení splnění oznamovací povinnosti není lhůtou pro její splnění, nýbrž součástí této povinnosti. Prominutí zmeškání lhůty ve smyslu § 41 správního řádu se však vztahuje jen na prominutí procesních lhůt, nikoli na prominutí zmeškání termínu, v němž je třeba splnit konkrétní zákonem stanovenou (hmotněprávní) povinnost. Z povahy věci je tak irelevantní poukaz žalobce na Stanovisko Ministerstva vnitra, neboť toto stanovisko bylo vydáno nikoli jako generální „pardon“ pro nedodržení jakýchkoli zákonných povinností, nýbrž jako výkladové východisko pro aplikaci § 41 správního řádu v době trvání nouzového stavu. Žalovaný tedy nejenže nemohl žalobci „prominout“ pozdní splnění povinnosti stanovené v § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, ale takovému požadavku zároveň nesměl vyhovět, neboť by se tím dopustil nezákonnosti. V tomto kontextu žalovaný správně poukázal na to, že zákon o zaměstnanosti neumožňuje ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání dle § 63 odst. 2 písm. e) správní úvahy. Pouze nad rámec shora uvedeného soud dodává, že nouzový stav byl ukončen k datu 25. 12. 2021, zatímco povinnost podle aplikovaného ustanovení § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti měl žalobce splnit do 31. 1. 2022, tj. již (několik týdnů) po ukončení omezení souvisejících s koronavirovou pandemií. Druhá žalobní námitka tedy rovněž důvodná není.

22. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl zkrácení svých procesních práv s ohledem na to, že prvoinstanční rozhodnutí bylo úřadem práce vydáno před uplynutím lhůty, ve které se žalobce mohl seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se ve věci. Soud připomíná, že žalovaný přisvědčil žalobci v tom, že úřad práce pochybil, pokud své rozhodnutí vydal před uplynutím lhůty stanové žalobci k vyjádření. Soud, stejně jako žalovaný, nepopírá význam ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu pro účastníka správního

řízení. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s poklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis doplňován o další důkazní prostředky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010 č.j. 8 Afs 21/2009-243). Žalobce měl bezesporu právo na to, aby mohl ke svému vyjádření a obraně ve věci využít celou lhůtu, kterou mu úřad práce poskytl. Nutno však připomenout, že nikoli každé porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. V poměrech konkrétní věci se musí jednat o porušení takové intenzity či takového charakteru, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [srov. § 75 odst. 3 a § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Žalobce se v tomto žalobním bodě omezil toliko na konstatování, že lhůta stanovená podle § 36 odst. 3 správního řádu nebyla úřadem práce dodržena, přestože se žalobce s podklady rozhodnutí (dosud, tj. ve stále běžící lhůtě) neseznámil. V nyní projednávané věci je podle názoru soudu nutno reflektovat skutečnost, že spisový materiál neobsahoval, a z logiky věci ani nemohl obsahovat konkrétní podklady, jež by prokazovaly, že žalobce nesplnil zákonem vyžadované povinnosti. Soud ověřil, že součástí správního spisu před vydáním výzvy ze dne 2. 3. 2023 byl pouze úplný výpis z obchodního rejstříku žalobce a obecné údaje evidované žalovaným o žalobci. Žalobce si pak musel být vědom toho, že důkazní břemeno ohledně prokázání splnění předmětné povinnosti tíží jeho, a je tedy na něm, aby označil či předložil relevantní důkazní prostředky, jimiž vyvrátí úřadem práce konstatované nesplnění zákonné povinnosti. Ze žaloby přitom není vůbec patrné, jak by se mohla změnit důkazní situace, pokud by žalobce do spisového materiálu nahlédl. Zároveň je zřejmé, že žalobce ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí označil a předložil důkazy, jimiž reagoval na zahájené správní řízení. Lze doplnit, že žalobci zjevně nic nebránilo, aby se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil i v průběhu řízení o odvolání a též v době od doručení prvoinstančního rozhodnutí do uplynutí lhůty pro podání odvolání, a to právě nahlédnutím do spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013 č.j. 1 As 24/2013-28). Soud proto souhlasí se žalovaným, že zrušení napadeného rozhodnutí soudem spolu se závazným pokynem, aby úřad práce žalobce opakovaně poučil o právu vyjádřit se k podkladům, poskytl mu k tomu dostatečnou lhůtu, informoval jej o ukončení dokazování a poté vydal nové rozhodnutí, by nemohlo nijak ovlivnit výrok takového rozhodnutí, a bylo by tudíž v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Ani tato žalobní námitka tedy důvodná není.

23. V podání, které bylo soudu doručeno dne 11. 9. 2024, žalobce doplnil žalobní argumentaci a s odkazem na rozhodnutí inspektorátu ze dne 12. 12. 2023 namítl, že správní orgány porušily zásadu legitimního očekávání a zásadu rovnosti. Soud k tomu uvádí, že se jedná o novou žalobní námitku, kterou žalobce uplatnil až po lhůtě stanovené zákonem pro rozšíření žalobních bodů (§ 72 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 71 odst. 2 s.ř.s.) I přesto, že žalobce předložil k důkazu rozhodnutí, jež je datováno dnem 12. 12. 2023, a žalobce jej objektivně nemohl mít k dispozici před uplynutím lhůty pro podání žaloby, nelze prostřednictvím nově získaného důkazu rozšiřovat žalobní body. Žalobce ve včas podané žalobě vůbec nenamítal porušení zásad plynoucích z ustanovení § 2 odst. 4 či § 7 odst. 1 správního řádu. Předložené rozhodnutí inspektorátu ze dne 12. 12. 2023 se tak míjí se žalobní argumentací, kterou žalobce uplatnil včas a jejíž důvodností se soud může (a musí) zabývat. Nad rámec nutného odůvodnění považuje soud za vhodné dodat, že při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu (viz § 75 odst. 1 s.ř.s.). Soudu v tomto ohledu není jasné, jak by mohl žalovaný, potažmo úřad práce při rozhodování v nyní projednávané věci reflektovat rozhodnutí inspektorátu ze dne 12. 12. 2023, jež ke dni vydání jejich rozhodnutí ještě neexistovalo. Zároveň je soud přesvědčen, že žalobce se v interpretaci rozhodnutí inspektorátu ze dne 12. 12. 2023 mylí, neboť z tohoto rozhodnutí se jednoznačně nepodává žalobcem uváděný závěr, že (jiná) agentura práce byla potrestána (pouze) peněžitou sankcí za opakované porušení povinnosti vyplývající z § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Ze závazné výrokové části rozhodnutí inspektorátu ze dne 12. 12. 2023 je zřejmé, že vina přestupce byla shledána v nesplnění oznamovací povinnosti za kalendářní rok 2021, nikoli za opakované porušení povinnosti. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je pak sice uvedeno, že spisový materiál vypovídá o porušení povinnosti za rok 2020, nicméně z dalšího obsahu odůvodnění již nevyplývá, že správní orgán v dané věci hodnotil opakované porušení povinnosti obviněným. Odůvodnění rozhodnutí inspektorátu ze dne 12. 12. 2023 spíše nasvědčuje písařské chybě, neboť správní orgán v něm konstatoval, že znaky skutkové podstaty přestupku byly naplněny tím, že obviněný nesdělil údaje pro statistické účely za rok 2020, což však nekoresponduje s výrokem předmětného rozhodnutí. Současně v jiné části odůvodnění (v souvislosti s určením výše pokuty) správní orgán poukázal na nesplnění povinnosti za rok 2021. Soud též podotýká, že z předloženého rozhodnutí inspektorátu ze dne 12. 12. 2023 není zřejmé, zda nabylo právní moci. Jelikož rozhodnutí inspektorátu ze dne 12. 12. 2023 nemá jakýkoli důkazní potenciál ke včas uplatněným žalobním námitkám a zároveň nelze přihlížet k nové žalobní argumentaci, kterou žalobce uvedl až v podání ze dne 9. 9. 2024, soud provedení tohoto důkazu zamítl.

24. Soud nevyhověl ani dalším důkazním návrhům žalobce, neboť je shledal pro věc nadbytečnými. Jak již soud uvedl výše, zákon o zaměstnanosti neumožňuje úřadu práce, aby v případě, že agentura práce opakovaně nesplní povinnosti stanovené jí v § 59 odst. 2, jakkoli uvážil o odejmutí povolení ke zprostředkování. V tomto světle je zcela bez významu faktická náplň činnosti žalobce, resp. její specifické aspekty, na které žalobce opakovaně poukazoval. Listinné či jiné důkazy, jimiž chtěl žalobce osvětlovat charakter své činnosti, zkrátka nemohou nic změnit na tom, že žalobce opakovaně porušil povinnost uloženou mu zákonem o zaměstnanosti. Totéž platí i pro výslech zaměstnankyně žalobce, neboť její administrativní pochybení nikterak nevyvrací skutečnost, že přehled za rok 2021 byl žalobcem úřadu práce doručen opožděně, tj. po 31. 1. 2022. Soud rovněž neshledal důvod pro odročení jednání za účelem žalobcem blíže nespecifikovaného doplnění tvrzení a důkazů, neboť v průběhu řízení nevyvstaly o relevantním skutkovém stavu věci pochybnosti, jež by vyžadovaly doplnění dokazování.
25. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. září 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu